

„Reggel, elindulván a világba utcai ruháival együtt mindenki magára ölti a páncéljait is. Eleve védekezni akar mindenféle túske, bántalom ellen. De mekkora öröm, ha valaki olyannal találkozunk, akinek jelenlétében legalább páncéljaink egy részétől megszabadulhatunk!” - írta Lázár Ervin. Kovács Gabriella nemezei ilyenek. Lázár Ervini világba visznek minket. Nem. Ez nem mesevilág. A mi világunk, ahogy meg szeretnénk, ahogy meg kellene élnünk. Úgy vagyunk vele, mint a Lázári Babó Titti, akinek nagypapája minden este szöggel, kalapáccsal, létrával a kezében elindul, hogy visszassegezze a hullócsillagokat az égre, hogy soha el ne fogyjanak. Mindörökké. A világ végeztéig. Ahogy Gabriella Csudafáin minden éjjel felmászhatunk az égi világba, hogy visszassegezzük a mi hullócsillagjainkat. Ahol meg tudjuk úgy élni az életünket, ahogy mi szeretnénk, mert ezek nélkül a csodák nélkül nem érdemes. Rengetegében pedig a Négyszögletű kerek erdő összes története ott lakozik. Bánatunkkal, örömeinkkel, csodáival. Galambos Ádám barátunk mesélte, hogy többször beszélgethetett a nagy mesélővel. Képzeld, a Négyszögletű kerek erdőt a gödöllői Erzsébet park mögötti részről írta, az adott ihletet, ahol sokat kirándult ott gyerekeivel. Ugye mondtam, itt vannak a csodák. A közelünkben.

De vannak a Gödöllői Városi Könyvtár kiállításán Gabriellának önéletrajzi ihletettséggű munkái is. Bonyolult, tekergős nemezfonalak, miként maga a nemez, élő anyag, ami rengeteg titkot rejt és "ereje" van. Mennyi rejtély, misztikum van „Ami megváltoztat” munkájában, elé állunk, szembe nézünk, kézen fognak, mesélnek, tanítanak minket. Vagy az Ábrázat alkotásában a kusza gondolatok rejtélyes ködként veszik körül a profil árnyat.

Hogyne lenne ereje ennek az anyagnak, hisz maga a nemez létezése is több ezer éves történet. A biblia szerint: mikor Noé a bárkából kieresztette az állatokat, a negyven nap alatt kihullott állati szőrök a rájuk kerülő nedvességtől és hogy az állatok rajta tapostak nemezzé álltak össze. És ha már Noé, máris bárkautasokat hoz felénk a történet: egy Bálna, egy óriáshal a Vízben és egy Afrikai elefánt. Gyönyörű színekben, mert Kovács Gabriella nemezeiben a színeknek varázsereje van. Égnek a narancsok, világítanak a kékek, melegít a vörös, virul a zöldje. Annyira jellemző színek égnek a kezei közt, hogy melegénél annak a kánnak is ellágyul a szíve, aki a türkmének meséjében megjelenik. Ez a kán egyszer elejtette az asszonyokat, elfoglalta a falut. Azt mondta csak akkor engedi el őket, ha olyat csinálnak, amit eddig senki sem. Volt egy asszony, akinek volt egy pici babája, teje viszont nem. Kért a kántól gypajút és minden fájdalmát belemintázta a takaróba, elaludt rajta és reggelre lett teje. A kánnak megtetszett a takaró és hitt a nemez gyógyító erejében. Elengedte őket. Mi is csak állunk a nemezek előtt, de minket nem enged. Kovács Gabriella munkája, gondolatai, boldogsága, emlékei tekergőznek a finom fonalak közt. Egyszer azt mondta valaki, a kiállításához nem kell más, csak egy karosszék. Ülünk le a képek

elé, messziről nézve történetek, gyerekkori mesék tárulnak fel, majd egyre közelebb merészkedve négyzetmilliméterről négyzetmilliméterre csodálkozunk rá a formák, struktúrák, színek változatosságára. Nincs két egyforma felület, körbeölelt alakzat, a vízszintesek, görbék játéka lenyűgöz minket. Összemosódnak a színek, felvillannak tüzek, versek ritmusa hullámzik, és az egyenesek csendként választják el a rész és egész mérlegnyi pontosságú egyensúlyát. Gabriella életfilozófiája mantraként kanyarog, mint egy fohász.

Cserébe én egy mongol áldással nyitom a kiállítást:

Bárányok gyapjából való, tíz ujjal óvatosan készített, ezernyi vízcseppel meghintett, mezőn erős lovakkal görgetett, drága hazánk édes kincse, lyukadásig sose kopj, olyan legyél, mint az igaz erőd, fejér mint a hó, erős, mint a selyem.
Úgy legyen

Elhangzott 2012. április 20-án a Gödöllői Városi Könyvtárban Kovács Gabriella kiállítás megnyitóján Sz. Jánosi Erzsébettől